

Четирийсет и първа глава

- Ранкодом след хиляда години? - възкликва Миро. - Какво имаш пред вид?

- Хиляда години след като игуменът го е описал – обяснява Винко Станс.

- Значи, в сегашно време? - пита Миро.

- Времето е относително – отговаря Винко Станс. - Но ако имаш пред вид времето, което смяташ в момента за настояще, да.

- А за теб какво е? - отново пита Миро. - Бъдеще или настояще?

- И за мен е настояще – казва Винко Станс. - В миналото се озовах, след като бях изпратен да изпълнявам важна мисия.

- Важна мисия? - чуди се Миро.

- Времевата линия, по която се развива нашия свят – започва да обяснява Винко Станс - не винаги е водела света ни към прогрес. Имам пред вид човешкия свят. Защото прогрес винаги има, но от наша гледна точка няма, ако видът ни е застрашен. В определен момент беше застрашена цивилизацията на Алтре Мунс. Бяха разработени много варианти за излизане от това положение. Повечето не водеха доникъде. Най-големи надежди обаче възлагахме на връщане в миналото и въвеждане на незначителна корекция, която в последствие щеше да измести времевата линия така, че цивилизацията ни да оцелее. Операцията по корекцията беше изключително прецизна и задачата беше възложена на мен. Аз не бях съгласен и се опитах да прехвърля изпълнението на други, но управата на Алтре Мунс беше категорична и

натовари именно мен с изпълнението на задачата. Върнаха ме десет века назад и оттогава започнаха непредвидени събития, които доведоха до хаос във времевите линии. Операцията, която трябваше да извърша, не стана както трябва – генетичния препрограмактор допусна грешка, която беше непозната и не можах да я коригирам. Влечугоподобните се настаниха на двете съседни на Алтре Мунс планети още преди петнайсет века вместо в настоящето. Това беше катастрофално. Трябваше да се връщам няколко пъти все по-назад и да препрограмирам бъдещето на различни хора и влечуги, но вече беше късно. Явно при първата намеса промените, които настъпиха в света, бяха невъзвратими. Все пак, след редица нови корекции успях да доведа нещата до относително равновесие. В сегашното настояще хора и влечуги са горедолу в нормални отношения, ако постоянните конфликти по периферни планети могат да се смятат за нормални отношения. За да се възстанови нормалното състояние на времевата линия, се нуждая от вашата помощ. Драгица има изключителни способности, чрез които може да контролира велможите на влечугите, а ти имаш достъп до базите данни на Ноумист, които съдържат съдбоносна информация.

- Ноумист? Бази данни? Съдбоносна информация? - изрежда с въпросителна интонация Миро.

- Сега отиваме в Ноумист – обяснява Винко Станс и се запътва към странно превозно средство недалеч от вратата на рая. - Ще използваме тази антигравитационна совалка.

Миро, Драгица и Инко Нитс тръгват след Винко Станс. Пред совалката ги чака мъж от онези, за които Миро и Драгица казват, че са „без лице“. Той застава мирно при приближаването на Винко Станс и раболепно

отваря вратата с едно докосване на сензорния панел до нея.

- Ноумист – продължава обясненията си Винко Станс, вече в совалката, - това е новият град на твоя народ, след като се пресели на Алтре Мунс. Съвсем близо е до Лонгадом. Името му произлиза от „ново място“ - нов град. Базата данни от компютъра на Ноумист е с много сложна структура. Ти я проектира и оптимизира, за да може да ни помогне в борбата срещу влечугите. Тя съдържа генетична информация за най-важните велможи на влечугите с множество паралелни варианти, които сочат къде евентуално да се нанесат корекции в програмите на велможите, за да престанат влечугите да бъдат заплаха за нас. Затова тази информация е съдбоносна.

- От компютри не разбирам много, та камо ли от бази данни със сложна структура – вдига рамене Миро.

Совалката се издига към тавана на залата, в която се намира вратата на рая. Над нея се отваря огромен люк и тя се понася над Лонгадом. Под тях се виждат множество небостъргачи с форми много по-различни от тези на земните. Навсякъде около тях се виждат подобни совалки. В далечината се вижда друг голям град. Между Лонгадом и другия град, сред полята се виждат руини от гигантски строежи.

- Какво е това? - възкликва Драгица и сочи към развалините.

- Това са къщите на великаните, живели много векове преди нас – обяснява Винко Станс. - Вие двамата много обичате да ходите на излети до тях.

- Обичаме ли? - пита Миро. - Аз за пръв път ги виждам!

- Сегашната ти самоличност не ги познава, защото е от друг свят – отговаря Винко Станс.

- Виж какво – противи се Миро, - версията ти за

други самоличности я чухме вече няколко пъти. Друг въпрос е дали е достоверна. За мен не е. Така че разправай ги тия на някой друг!

- Добре – казва Винко Станс. - Засега няма да повдигам този въпрос. Ще отидем до библиотеката на Ноумист. Там ще ти покажа стария компютър, който сега е музеен експонат. Все пак функционира напълно нормално, макар че е на десет века. Ти работеше на него. Ако ти се стори познат, това може да помогне. Не искам да те агитирам да си връщаш старата самоличност. Всички нива на процедурата изискват това да стане доброволно.

- Затова ли ни доведе тук? - подозрително го гледа Миро.

- Да – признава Винко Станс. - Надявам се като видиш познати неща да си възвърнеш някои спомени.

Совалката се спуска плавно на площада на Ноумист. Когато Миро и Драгица излизат след Винко Станс и Инко Нитс, виждат наоколо много хора, които се различават от хората „без лица“. Миро и Драгица чуват откъслечни разговори и се заслушват.

- Тези говорят на хърватски! - възкликва Драгица.

- Не е точно хърватски – поправя я Миро. - По-скоро е старохърватски.

- Това е езика на потомците на вашия народ, дошли през вратата на рая преди десет века – пояснява Винко Станс.

Към тях се приближава възрастен мъж, който фамилиарно се обръща към Винко Станс:

- О-о! Винко! Къде се губиш? Отдавна не си идвал в Ноумист. Как са времевите линии? Да не си ги объркал пак?

- Запознайте се с Иво Жупан – обръща се Винко Станс към Миро и Драгица. - Той е далечен потомък на

първия жупан.

После се обръща към Иво Жупан и представя Миро и Драгица.

- Ти майтап ли си правиш с мен? - пита Иво Жупан.

- Или е просто съвпадение на имената?

- Не, не е съвпадение на имената – отговаря Винко

Станс. - Само че имаме малък проблем с промяна на самоличността.

- За това съм чел – казва Иво Жупан. - Гвардиян споменава в първата си книга за този случай.

- Сигурен ли си? - подскача Винко Станс – Покажи ми този текст!

- Спокойно де! - Иво Жупан хваща Винко Станс за рамото. - Спокойно! Ще се оправи всичко.

Иво Жупан изважда малък компютър от джоба си и с няколко докосвания извежда някакъв текст на екрана. Подава го на Винко Станс.

- Прочети това – Иво Жупан сочи един пасаж от текста, написан на глаголица.

Винко Станс чете:

- „След много години Винко Станс ми обясни как е възстановил паметта на Миро и Драгица. Станало съвсем просто, след като се върнали в големия град в нашия стар свят, където прекарали петнайсет години. Там Драгица започнала да получава едно и също видение, което постепенно ставало все по-ясно, докато един ден тя осъзнала, че петнайсет години се е смятала за друга жена.“

- Какви са тези глупости по мой адрес? - възмущавана се Драгица. - Постоянно изравяте някакви фалшификати!

- Както кажеш – вдига рамене Иво Жупан. - Твоя воля. Никакво намерение нямам да споря с теб.

